

Chương thứ 14

NGƯỜI ĐIÊN TÓC BẠC

Ấu Dương Hải và Lý Xuân Hoa lấy từ trên ngựa xuống một gói hành lý nhỏ, triển khai khinh công nhằm ngọn núi hướng Đông Nam phóng đi! Vượt qua bảy tám dãy núi, trước mặt bỗng xuất hiện một ngọn núi cao. Ngọn núi cao này so với ngọn núi khác rất khác nhau, ngọn núi này không những rất cao mà còn rất hùng vĩ thô tráng, chóp núi không nhọn, đỉnh núi tựa như bằng phẳng rộng rãi, trên núi từng bách xanh tươi, u nhã lạ thường.

Ấu Dương Hải thấy vậy ngạc nhiên hỏi nhỏ:

- Chẳng nhẽ Thiên Kiếm Đàm chính là ở trên ngọn núi cao này?

Lý Xuân Hoa nói:

- Chín mươi phần trăm là Thiên Kiếm Đàm ở trên ngọn núi cao này, nhưng chỉ mong lúc chúng ta lên Thiên Kiếm Đàm thì người đàn bà điên đừng có phát hiện.

Ấu Dương Hải nói:

- Một ngọn núi to ngần này với hành tung của chúng ta chẳng lẽ lại bị bà ta bắt gặp.

Hai người vừa nói vừa lên núi, chẳng mấy chốc đã lên đến sườn núi, chợt nghe Lý Xuân Hoa nói:

- Huynh lạnh không?

Ấu Dương Hải nhú mày nói:

- Bây giờ là tháng ba, dù trên núi cao không khí cũng ẩm áp, nhưng tại sao ngọn núi này nhất định lạnh thấu xương như vậy?

Hoá ra hai người lên tới sườn núi, cảm thấy nơi đây âm u lạnh lẽo vô cùng. Chừng một giờ, hai người mới lên tới đỉnh núi. Vừa tới đỉnh, Ấu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều bị cảnh vật trước mắt thu hút.

Địa thế đỉnh núi rộng rãi, bằng phẳng, xung quanh từng bách xanh tươi, vây quanh cỏ xanh phủ đầy, hoa núi đỏ trắng rực rỡ, thoang thoang hương thơm.

Mà đỉnh núi u mỹ này ngoài phía xa có một dải cao trăm trượng, tựa như một toà núi nhỏ.

Đài cao vách đá này xung quanh tro trọi, trên đỉnh trắng phau phau một màu.

Lúc này Ấu Dương Hải và Lý Xuân Hoa cảm thấy trên đỉnh núi lạnh buốt, nghĩ bụng:

- Trên ngọn núi đỏ trắng phau một màu, nhất định là tuyết trắng quanh năm.

Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Thiên Kiếm Đàm ở trên đài cao đó ư?

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Không còn nghi ngờ gì nữa đài cao này chính là Thiên Kiếm Đàm.

Hai người kê vai phóng lên đỉnh núi.

Lên trên đài cao?

Đầu tiên là làm cho người ta cảm thấy như mình vào nơi băng giá lạnh lẽo, nhưng trong không khí giá lạnh này lại có mùi hương hoa thơm ngát.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải ngược nhìn...

Trong lòng họ thầm kêu lên:

- Cảnh vật nơi đây đẹp quá!

Hoá ra ngọn núi trên đỉnh, một đài trắng phau ấy lại là cả ngàn vạn cây hoa mai đang nở rộ, đẹp như cẩm tú, cảnh vật u mỹ vô cùng, trên mặt đất không có chút tuyết nào.

Mai trắng nở rộ, mùi thơm thoang thoảng.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không hề biết được trên đài cao này còn có chỗ đất trồng nào không? Cũng không biết chu vi của ngọn núi nhỏ trên đỉnh núi cao này là bao nhiêu? Đôi mắt nhìn ra chỉ thấy cây mai dày đặc.

Âu Dương Hải lấy làm lạ hỏi:

- Bây giờ chính là tháng ba, mùa xuân, đã gần sang hạ, làm sao mai trắng lại nở rộ?

Lý Xuân Hoa nói:

- Bây giờ tuy là tiết xuân, nhưng ở đây lại lạnh lẽo như mùa đông, nếu ta đoán không nhầm, hoa mai ở nơi đây là loại bốn mùa không tàn.

Âu Dương Hải khẽ than rằng:

- Chúng ta muốn tìm chỗ của Thiên Kiếm Đàm, không ngờ lại chẳng thấy.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Thiên Kiếm Đàm chính ở trong rừng mai.

Âu Dương Hải nói:

- Sao tỷ tỷ lại đoán định Thiên Kiếm Đàm ở trên này?

Lý Xuân Hoa nói:

- Vạn vật trong thiên hạ không có thứ gì kỳ lạ mà không có. Ở đây tuy lạnh lẽo khác thường, nhưng không phải là không có nguyên nhân, cho nên ở đây nhất định có một nơi phát hàn khí, đương nhiên là nước trong Thiên Kiếm Đàm rồi.

Âu Dương Hải thoát nhiên đại ngộ, nói:

- Tỷ tỷ suy nghĩ chín chắn hơn người, đệ thật không bằng.

Thế rồi Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa tiến vào rừng mai ngàn vạn cây trước mặt.

Quả nhiên qua mấy chục trượng trong rừng mai, cảnh vật trước mắt bỗng thay đổi.

Chỉ thấy địa thế sáng sủa, hình thành một khoảng đất trống, xung quanh khoảng đất trống này là hoa mai.

Ở giữa khoảng đất đó có một cái đầm to.

Hình dạng cái đầm này như hình cây kiếm dài, phía cực tây đầm, trái phải lồi ra một dặm, giống như phần bảo hộ đốc kiếm của một thanh kiếm, phía cực đông hơi nhọn, đó chính là mũi kiếm.

Khoảng cách giữa đông và tây của cái đầm ước chừng dài mấy dặm, rộng gần một dặm, mặt nước đầm màu xanh biếc phẳng lặng, mặt nước phản chiếu ánh sáng lên trời, thật là một cái đầm lạ.

Hoa mai...

Tùng thấp...

Cỏ xanh...

Hương núi...

Đầm biếc...mây khói.

Tất cả những thứ trên trần điểm tuyết cho nơi đây trở lên u mỹ tuyệt lệ, nơi như tiên cảnh.

Đầm này ở trên núi cao, phóng mắt nhìn xuống thấy núi non trập trùng, thật cứ như ở trên trời, Thiên Kiếm Đầm, chỉ nghe tên mà hình dung được hình dạng.

Âu Dương Hải nhìn thấy Thiên Kiếm Đầm nhiệt huyết trong người lập tức nổi lên bùng bùng.

Chàng nghĩ đến song thân mình mười tám năm trước đã chết ở đây.

Lý Xuân Hoa biết Âu Dương Hải đau khổ, nàng từ từ cầm gói hành lý đi đến bên bờ đầm, bày ra trên mặt đất một tấm khăn lông, đem trái cây, rượu ly, giấy tiền, nhang bày lên trên.

Nàng rút chín que nhang, bật lửa.

Âu Dương Hải nói khẽ:

- Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ tỷ.

Chàng nhận nhang, quì xuống đất khóc lạy.

Không biết chàng lạy bao nhiêu lạy, chỉ thấy Lý Xuân Hoa đưa tay, cầm những que nhang của chàng cắm vào đất.

Âu Dương Hải quì trên mặt đất, đôi mắt lặng nhìn vào mặt nước xanh biếc của Thiên Kiếm Đầm.

Nước mắt của chàng tuôn rơi lã chã.

Lý Xuân Hoa cũng đốt ba que nhang, quì lạy ba lạy, sau đó cắm nhang lên mặt đất. Khói nhang lan toả, lượn vòng bay lên không.

Trong đầu nàng tưởng tượng mười tám năm trước, bên bờ đầm này đã xảy ra câu chuyện thảm khóc.

Nàng nghĩ:

- Nhất định có nhiều cao thủ võ lâm giang hồ chết ở nơi đây, đó nhất định là cuộc thảm sát đổ máu kinh động lòng người.

Trong lúc hai người đang suy nghĩ mông lung?

Trong rừng mai một bóng đen của một phụ nhân từ từ đi ra, đôi mắt bà ta chăm chú nhìn vào Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa.

Không biết từ lúc nào, trong mắt phụ nhân này lấp lánh những giọt lệ.

Bỗng bà ta khẽ thở dài vô cùng thê lương.

Lý Xuân Hoa quay phắt lại.

Vụt một cái, bóng người sau lưng biến mất.

Nàng ngạc nhiên, ai lại có thân pháp cực nhanh như vậy, có thể thoát khỏi ánh mắt của mình bởi vì rõ ràng nàng nghe thấy tiếng thở dài, lúc quay lại liếc thấy một bóng người, chứ không hề là ma quỷ, mà nếu là người sao lại có thân pháp nhanh đến nỗi vụt biến mất?

Lý Xuân Hoa chột kêu ? ý ? một tiếng?

Nàng nghĩ đến bóng người này chín mươi phần trăm là Bạch Hoàng Giáo Chủ mà mình đã gặp.

Bạch Hoàng Giáo Chủ vì sao lại đến đây?

Vì sao bà ta lại than thở thê lương?

Lý Xuân Hoa nghĩ ngợi tìm tòi câu trả lời cho chuyện kỳ lạ này, nhưng nàng nghĩ rất lâu vẫn không hiểu ra một điểm nào.

Một làn khói nhang bay qua.

Lý Xuân Hoa quay đầu lại, mới biết Âu Dương Hải đã đốt giấy tiền, vàng bạc, nàng cúi mình xuống lấy từng tờ giấy tiền thiêu cháy.

Bỗng nghe thấy Âu Dương Hải kêu to một tiếng nói:

- Gia phụ, mẫu thân? nếu có linh thiêng xin bảo vệ cho hài tử giết chết kẻ thù?

Tay phải của Lý Xuân Hoa khẽ phất lên vai chàng, dịu dàng khuyên:

- Âu Dương Hải, người chết đã không thể sống lại được, huynh không nên quá bi thương mà làm tổn hại đến bản thân, bá phụ mẫu ở dưới cửu tuyền có linh thiêng cũng khó an lòng.

Âu Dương Hải lau nước mắt, từ từ đứng dậy.

Lý Xuân Hoa lại nói:

- Hiện tại huynh không nên quá vội báo thù, luật nhân quả trên đời đã tuần hoàn, sẽ có một ngày chuyện báo thù sẽ được đền đáp như ý nguyện, trước mắt ta linh cảm rằng quanh chúng ta kẻ địch đã bỏ vây.

Âu Dương Hải nghe vậy trợn mắt, hỏi nhỏ:

- Sao? Tỷ tỷ đã phát hiện dấu vết của kẻ địch?

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Vừa rồi, ta phát hiện một bóng người vụt qua, sau lưng.

Âu Dương Hải thất kinh nói:

- Thật không?

Chợt Âu Dương Hải nghĩ đến người đàn bà điên.

- Huynh phát hiện ra người ư?

Âu Dương Hải chợt quay đầu lại chỉ thấy một bóng đen như luồng khói bay vụt vào rừng mai, chàng kinh hãi quát lên:

- Các hạ đừng bước...

Chàng triển khai khinh công đuổi theo.

Nhưng không quá mười trượng, bóng đen trước mặt đã biến mất.

Lý Xuân Hoa từ phía sau nhảy tới khẽ than rằng:

- Thân pháp người này quá nhanh, nhất định chúng ta đuổi theo không kịp.

Trong mắt Âu Dương Hải loé lên tia sáng kỳ dị, nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa tránh khỏi mục quang của Âu Dương Hải.

Chợt nghe Âu Dương Hải than thở:

- Trong giang hồ võ lâm, kỳ nhân dị sĩ thật vô cùng, khinh công của người này có thể nói là người nhanh nhất trong số những võ lâm cao thủ mà đệ đã từng thấy.

Lý Xuân Hoa nghe vậy cảm thấy bối rối, nàng biết Âu Dương Hải phát hiện chuyện mình dấu diếm, nhưng chàng cố ý không hỏi mình.

Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải, huynh đừng hiểu lầm ta...

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Hoa tỷ tỷ, đệ hiểu lầm tỷ cái gì?

Lý Xuân Hoa chợt hỏi:

- Âu Dương Hải ta hỏi huynh một chuyện, huynh biết Bạch Hoàng Giáo Chủ là ai không?

Âu Dương Hải nói:

- Tỷ tỷ gặp bà ta rồi ư? Bà ta là ai?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Ta không biết mới hỏi huynh.

Âu Dương Hải chợt nghiêng răng cắn hận nói:

- Bạch Hoàng Giáo Chủ, người này và ta thề không đội trời chung, phụ nhân này tàn ác thâm độc vô cùng, xem mạng người như cỏ rác, một trăm hai mươi bảy người của Phi Hồ tiêu cục vì hộ tống đệ đến Thiếu Thất, toàn bộ bị sát hại, chỉ còn lại Hắc Phi Hồ Du Cầm, đang không biết chạy về phương nào, tung tích không rõ.

Hoá ra sau khi Âu Dương Hải ly biệt Thần Viên, trên đường qua Khai Phong thuận tiện đến Phi Hồ tiêu cục, ai ngờ Phi Hồ tiêu cục lừng lẫy Giang Nam đã đóng cửa, nghe người ta nói lại:

- Vào một đêm bốn tháng trước toàn bộ người của Phi Hồ tiêu cục bị chết một cách bí mật.

Lý Xuân Hoa thất kinh nói:

- Phi Hồ tiêu cực một trăm hai mươi bảy người đều do Bạch Hoàng Giáo giết hại ư?

Bỗng một giọng nói vang lên rành rành, nói tiếp:

- Phải, hơn một trăm mạng người của Phi Hồ tiêu cực là do Bạch Hoàng Giáo sát hại. Hắc Phi Hồ Du Cầm bị Bạch Hoàng Giáo Chủ làm cho thần trí mê muội, tham gia vào Bạch Hoàng Giáo.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe xong đều giật mình, đảo mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Đầu tiên Âu Dương Hải kêu lên:

- Sư phụ!

Chỉ thấy ngoài mây trượng ở phía nam có một bóng người cao cao đứng ở đó, ông ta chậm rãi đi tới gần hai người chừng bảy trượng, mặt ông ta che bằng một tấm khăn xanh, râu bạc quá ngực.

Lý Xuân Hoa nghe giọng nói liền biết ngay là ân sư Thiết Địch Quái Hiệp đã từng truyền thụ mười năm võ công cho mình.

Hai người vái lạy Thiết Địch Quái Hiệp.

Chợt nghe Thiết Địch Quái Hiệp nói:

- Các con miễn lễ. Hoa nhi, sao con? cánh tay của con đâu?

Lý Xuân Hoa buồn bã kêu lên:

- Sư phụ...

Nàng chạy bỏ tới Thiết Địch Quái Hiệp... Đó là hiện tượng rất tự nhiên, như đứa con gái gặp phải điều uỷ khúc, trông thấy mẹ hiền liền muốn thổ lộ tâm tình vậy!

Ai ngờ Thiết Địch Quái Hiệp vụt một cái đã rời xa sau bảy trượng, trầm giọng nói:

- Hoa nhi, con đã quên qui củ của ta rồi ư? Bất luận thế nào cũng không được tiếp cận bên người sư phụ, sao con lại quên đi.

Lý Xuân Hoa bỏ vào chỗ trông, lập tức dừng thân người lại, đứng ngẩn ngơ.

Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, chàng không hiểu sao sư phụ lại định ra cái qui củ không hợp tình hợp lý này, mình được sư phụ truyền thụ tuyệt kĩ cũng thừa chung cách ông mấy trượng.

Vì sao sư phụ không muốn để cho đệ tử đứng gần bên người ông?

Vì sao? Vì sao?

Dù là Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều là người thông minh, nhưng họ vẫn không thể nghĩ ra một nguyên nhân nào, chỉ tự nói chắc là tính tình sư phụ cô độc cổ quái chăng?

Lý Xuân Hoa buồn bã nói:

- Sư phụ, con nhớ sư phụ quá cho nên nhất thời quên đi chuyện này.

Thiết Địch Quái Hiệp bỗng thở dài một tiếng, nói:

- Hoa nhi, ta biết con gặp chuyện vô cùng bi thương, không nói cũng được! Với cả những việc làm mấy năm qua của con trên giang hồ, cũng không mất đi tâm huyết bồi dưỡng của sư phụ.

Ông ngừng lại, bỗng gọi:

- Hải nhi...

Âu Dương Hải đáp:

- Sư phụ...

Thiết Định Quái Hiệp chậm rãi nói:

- Con có biết việc làm của con đã gây ra rất nhiều chuyện hay không?

Âu Dương Hải ngạc nhiên, chàng không biết sư phụ chỉ trích mình đã gây chuyện gì? Nhớ lại từ khi mình ly biệt Thần Viên đến nay, không qua bảy ngày, mình có làm chuyện gì đâu.

Nội tâm của Âu Dương Hải tuy nghĩ như vậy nhưng miệng vẫn cung kính nói:

- Sư phụ, đệ tử ngu muội, tội đáng chết ngàn lần, xin sư phụ tha thứ.

Thiết Định Quái Hiệp khẽ nói:

- Biết sai có thể sửa được là điều rất tốt...

Âu Dương Hải nghe vậy nghĩ:

- Mình đã gây ra chuyện gì? Vì sao sư phụ không nói rõ?

Chỉ nghe Thiết Định Quái Hiệp lại nói:

- Hải nhi, ta hỏi con một câu, với mỗi thù của phụ mẫu con, con báo hay không báo?

Âu Dương Hải nghe vậy lại ngạc nhiên trầm ngâm một lát rồi kêu lên:

- Sư phụ, đã là phận làm con, có thù sao không báo?

Thiết Định Quái Hiệp cắt ngang:

- Con đã muốn rửa mối thù bất cộng đố kỵ thiên, vì sao con lại đến đây?

Chẳng lẽ con không cần tính mạng ư?

Lý Xuân Hoa biết Ân sư sợ Âu Dương Hải sát hại mọi người, cho nên mới chỉ trích như vậy, thế là nàng nói:

- Sư phụ, sư đệ vì mong nhớ song thân đã mất cho nên đến đây cúng bái, để thể hiện tấm lòng hiếu thảo.

Thiết Định Quái Hiệp khẽ thở dài một tiếng nói:

- Hải nhi, đương nhiên ta biết tâm ý của con, nhưng con đến Thiên Kiếm Đàm như vậy vô hình trung gây nên rất nhiều chuyện trong đời, các con rời Thiên Kiếm Đàm ngay bây giờ.

Câu nói sau của ông như một mệnh lệnh uy nghiêm.

Âu Dương Hải nói:

- Sư phụ, con...con...

Chàng muốn nói với Thiết Định Quái Hiệp rằng chàng muốn gặp người đàn bà điên, hỏi cho rõ những chuyện liên quan tới bí mật cha mẹ mình, và cả kẻ thù đã giết hại song thân.

Nhưng Thiết Định Quái Hiệp nói xong người đã quay mình bỏ đi. Âu Dương Hải nói mấy tiếng:

- Đệ tử?

Bóng người của Thiết Định Quái Hiệp biến mất.

Âu Dương Hải cảm thấy bị thương trong lòng hình như sự phụ giận dữ vô cùng, theo ý của sự phụ là muốn mình thôi truy tìm chân tướng kẻ thù hay sao? Hoặc là thật sự quan tâm đến tình trạng của mình?

Lý Xuân Hoa thở dài:

- Âu Dương Hải, ta biết tâm tính của huynh, nhưng người đàn bà tóc bạc thật sự điên rồi.

Ta nghĩ:

- Chúng ta không cần lưu lại đây gặp bà ta, hay là chúng ta đi đi!

Lý Xuân Hoa đã được lời cảnh cáo truyền âm nhập mật của Bạch Hoàng Giáo Chủ, lúc này lại nghe mệnh lệnh của sự phụ, thế là nàng lên tiếng khuyên Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải im lặng trầm tư không nói?

Chợt Lý Xuân Hoa cảm thấy sau thân mình có một luồng gió nhẹ.

Nàng quay phắt lại? Chỉ thấy phía sau ba trượng, một phụ nhân tóc bạc áo đỏ đầu tóc bù xù đứng đối diện cười hi hi.

Nàng kinh hãi lùi lại hai bước, đến sát bên người Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải thấy người đàn bà điên này đến sát sau người như bóng ma, trong lòng cũng kinh hãi thuật khinh công tuyệt thế của bà ta.

Chàng đột nhiên cúi mình thi lễ với người đàn bà điên, cung kính nói:

- Xin hỏi phương giá, người có phải là chủ nhân của Thiên Kiếm Đàm?

Người đàn bà điên nghe xong lại cười hi hi?

Âu Dương Hải thấy vậy than thầm:

- Xem ra người này đã điên thật rồi, làm sao mình biết được ân oán ngày xưa của phụ mẫu nữa?

Âu Dương Hải lại cung kính nói:

- Xin chủ nhân Thiên Kiếm Đàm tha cho tội đường đột, vì chúng tiểu bối có một chuyện không được rõ, muốn đến đây thỉnh giáo bà.

Bỗng người đàn bà điên cất giọng cười sảng sặc?

Tiếng cười rất lớn và kéo dài.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa biến sắc mặt, họ biết người đàn bà điên này cười xong sẽ hạ độc thủ sát hại hai người.

Âu Dương Hải bỗng rút thanh kiếm.

Một ánh sáng chói rọi ra ngoài một trượng?

Lý Xuân Hoa cũng nhanh chóng rút trường kiếm, trong khoảng khắc..

Nơi đầm Thiên Kiếm vắng lặng tịch mịch này bị người đàn bà điên lại chăm chú nhìn vào Âu Dương Hải.

Hoá ra Âu Dương Hải thủ một chiêu kiếm thuật rất kỳ lạ, chiêu kiếm thức tinh thần này dù cho thể công của đối thủ có lợi hại đến đâu cũng bị phá bởi chiêu kiếm thức này.

Hiển nhiên người đàn bà chưa thi triển cũng thế, chính là do kiếm thức của Âu Dương Hải thu hút sự chú ý. Lúc này Tử Vi Kiếm của Âu Dương Hải chỉ lên sao trời, kiếm quyết tay trái, chính giữa hai mắt của, chân trái hơi kiễng lên, ngón chân hơi co lại, đôi mắt nhìn thẳng vào người đàn bà điên.

Kiếm thức này chính là Âu Dương Hải ngộ được từ trong võ công uyên thâm của Độc Kiếm Ma, cho nên chàng cũng không biết chiêu kiếm này tên là gì?

Đột nhiên, tay phải của người đàn bà điên từ từ nâng lên?

Lộ ra một cánh tay trắng như tuyết?

Thân mình của bà ta khẽ di động?

Tử Vi Kiếm thượng chỉ thiên tinh của Âu Dương Hải từ từ hạ xuống chỉ ngang?

Trong chớp mắt, Tử Vi Kiếm đã chỉ ngay trước mặt?

Người đàn bà điên hình như ngạc nhiên giờ thủ chương lên rồi thu nhanh về?

Lý Xuân Hoa đứng bên cạnh thấy những cử động của hai người nàng kinh hãi vô cùng, nàng biết trong khoảng khắc, Âu Dương Hải và người đàn bà điên đã tỷ thí chiêu thức vô cùng lợi hại, nguy hiểm.

Người đàn bà điên lại cười lên điên cuồng?

Chợt nghe Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Hoa tỷ tỷ, chúng ta mau lùi lại, người này sắp phát động tấn công!

Câu nói chưa dứt...Tiếng cười đã dừng. Âu Dương Hải chợt cảm thấy một làn gió lạnh âm hàn thổi tới?

Âu Dương Hải trợn mắt quát lớn một tiếng Tử Vi Kiếm trong tay loé chớp?

Một tiếng hự?

Mặt Âu Dương Hải tái nhợt lùi lại ba bước.. Lý Xuân Hoa thất kinh kêu lên:

- Âu Dương huynh ?

Âu Dương Hải vội nói:

- Tỷ tỷ, tỷ mau đi đi? võ công phụ nhân này quá lợi hại, đệ có thể đỡ được đợt tấn công thứ nhất của bà ta, nhưng không thể nào cự với lần thứ hai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Còn huynh? Ta không đi, chúng ta nếu chết thì cùng chết!

Âu Dương Hải vội nói:

- Tỷ tỷ, hà tất phải như thế, tỷ mau đi trước đi đệ tiếp lần tấn công thứ hai của bà ta xong lập tức chạy ngay.

Lúc này, đòn ngọc chương của người đàn bà điên đang xoay chuyển.

Âu Dương Hải lại nói:

- Bà ta sắp phát ra nội gia cang khí, tử tử mau chạy đi...

Nói chưa dứt lời, chợt thấy người đàn bà điên lao tới trước mặt... Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng vung kiếm đâm tới...

Kiếm quang như mây mù xoay chuyển loá mắt, làm cho người không thể biết mũi kiếm của chiêu kiếm này ở đâu.

Lý Xuân Hoa bụng nghĩ thế kiếm này uy lực tuyệt luân, dù người đàn bà điên võ công tuyệt cao cũng phải bị chiêu kiếm này bức lùi lại.

Ai ngờ chiêu kiếm vừa đâm ra, bóng người trước mặt vọt tránh, Lý Xuân Hoa lập tức cảm thấy một luồng chí phong bay tới huyết ? huyền cơ ? trước ngực mình.

Chỉ nghe một tiếng rít...

Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải đã hoá thành một đạo cầu vòng, thể như sao băng sa xuống đất, điểm thẳng vào người đàn bà điên.

Chát một tiếng...

Và hự một tiếng...

Người đàn bà điên đã bay lùi lại bảy trượng...

Tay phải của Lý Xuân Hoa đã rú xuống trường kiếm rơi xuống dưới đất...

Âu Dương Hải tay cầm Tử Vi Kiếm, ánh mắt hàm ẩn uy nghiêm, sắc mặt trầm ngâm, chàng nói nhỏ:

- Tử tử, tử bị thương ư?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Đừng lo, may mà ta kịp thời buông rơi trường kiếm.

Lúc đang nói...

Chợt thấy người đàn bà điên từ ngoài trượng lao tới trước mặt...

Tay trái Âu Dương Hải dùng chiêu ?Tấn Lôi Bôn Phát ? chém ra mảnh liệt, hữu kiếm loang loáng, như điểm như đâm, đánh tới.

Tay phải Lý Xuân Hoa ngâm vận chân khí thi triển ?Đàn Chỉ Thần Công ? tung ra, ống tay áo trái phát lên...

Lý Xuân Hoa tuy tàn phế một cánh tay nhưng công lực vẫn còn, nàng và Âu Dương Hải liên thủ tấn công lần này, uy thế to lớn vô cùng.

Người đàn bà điên dù là một cao thủ nhưng vẫn không thể xông vào luồng cang khí toả ra từ chiêu thức của hai người.

Một tiếng cười thê lương...

Người đàn bà thê lương...

Người đàn bà điên lại lùi lại bảy trượng. Bà ta đến không một tiếng động lùi cũng mau lẹ vô cùng, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều kinh hãi...

Âu Dương Hải vội nói:

- Tử tử, chúng ta cùng lùi.

Âu Dương Hải biết với sức lực của hai người liên thủ cũng không thể thắng người đàn bà này, nếu không nghĩ cách thoái lui thì sẽ chết dưới tay bà ta.

Lý Xuân Hoa nghe vậy đã hất trường kiếm dưới đất lên, giơ tay tiếp lấy. Bỗng thấy thân mình của người đàn bà điên lắc một cái phi thân bay tới... Âu Dương Hải không dám khinh thường, tả chưởng vạch nửa vòng tròn, mang theo tiếng gió mãnh liệt, vù một tiếng, một chiêu ?Di Sơn Đảo Hải? vận phát kinh lực toàn thân hay thẳng lên người đàn bà điên.

Chưởng này do Âu Dương Hải ngưng tụ công lực toàn thân, uy thế vô cùng ghê gớm, kinh khí tràn ngập không trung, thế như dùi non dốc biển bổ thẳng tới.

Ai ngờ luồng kinh khí hùng hậu này đánh trúng người đàn bà điên, bất quá chỉ đánh bà ta bay lên mấy trượng, bà ta vẫn đáp xuống đất vững vàng.

Chỉ nghe Âu Dương Hải hự một tiếng.

Thân hình của chàng bỗng bắn lùi ra phía sau, ngã xuống, mặt tái ngắt, mồ hôi vã ra như mưa.

Hoá ra cú đánh dốc toàn lực của chàng bị nội lực của người đàn bà điên chấn động dần hồi trở lại nên...

Lực phản chấn này và công lực của chàng đánh ra cùng tiếp chạm.

Chiêu Di Sơn Đảo Hải của chàng dùng đủ chín thành công lực trở lên, kinh đạo trên ngàn cân, sau khi đánh trúng lực phản chấn của người đàn bà điên, cũng gần ngàn cân.

Âu Dương Hải bị chấn động, khí huyết ngũ tạng nhộn nhạo, xương cốt tay trái đau như muốn gãy.

Lý Xuân Hoa chạy vội đến, kêu lên:

- Âu Dương Hải.

Chợt Âu Dương Hải hét lên:

- Tỷ tỷ mau tránh ra...

Hoá ra người đàn bà điên lại đang lao tới.

Âu Dương Hải đang ngồi trên mặt đất phóng vọt lên như mũi tên.

Tử Vi Kiếm trên tay phải phát ra kiếm khí vù vù...

Kiếm quang lấp loáng...

Biến hoá rất nhanh thành thế chém...

Nhưng người đàn bà điên trông kiếm khí của chàng né trái né phải, đôi mắt bà ta lộ ra một tia sáng kinh dị.

Soạt một tiếng... Tử Vi Kiếm thâm lại...

Âu Dương Hải đổi kiếm từ tay phải sang tay trái...

Người đàn bà điên hình như ngạc nhiên đứng nguyên chỗ cũ.

Hoá ra trong chớp mắt Âu Dương Hải đã thi triển chiêu kiếm ?Vạn Lưu Qui Tông?

Người đàn bà điên thật là lợi hại, chỉ thấy bà ta tả hữu trên dưới mau chóng tránh khỏi lưỡi kiếm của Âu Dương Hải. Chợt bà ta hú lên một tiếng, hữu chưởng phóng ra, một luồng chân khí ép vào ngực Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, thân hình lão đảo, một bùm máu tươi trào ra khỏi miệng.

Lý Xuân Hoa thất kinh, vội kêu lên:

- Mau tránh ra, tiếp đó nàng tung người nhảy tới tung tuyệt chiêu ?Lê Mậu Phách Sơn? đánh vào người đàn bà điên.

Người đàn bà điên vừa đánh hạ được Âu Dương Hải, nhất thời sợ hãi, nên bị tuyệt chiêu của Lý Xuân Hoa đánh cho tay phải tê dại, chiêu số của bà ta cũng chậm đi rất nhiều.

Lý Xuân Hoa nhân cơ hội này yểm hộ Âu Dương Hải triển khai khinh công chạy ra khỏi Thiên Kiếm Đàm, chạy đến một ngọn núi cao ngất. Người phụ nhân tóc bạc nhìn theo cát tràng cười man dại...

Núi cao vút, động đá cheo leo, cỏ tùng xanh tốt.

Lý Xuân Hoa ở lại đây cùng Âu Dương Hải dưỡng thương mấy ngày.

Lúc đầu Âu Dương Hải ngồi trên phiến đá, nhớ lại tình cảnh xảy ra liên tiếp mấy ngày qua, thâm cảm kích may mà được Lý Xuân Hoa không tiếc mạng tương cứu chăm sóc cẩn thận, cho nên hôm nay mới khỏi, trong lòng càng thêm yêu thương kính mộ Lý Xuân Hoa nhiều hơn. Chàng bản tính trung thực, yêu thì sâu sắc, làm chàng bất giác than thở. Chàng biết mình bị trọng thương trầm trọng, Xuân Hoa dù công lực tuyệt cao nhưng cũng không thể nào chữa khỏi nội thương cho mình được, hiện tại chàng thấy trong người khoẻ khoắn như xưa, lòng không tránh khỏi kỳ quái. Chỉ nghe Lý Xuân Hoa nói:

- Huynh than thở cái gì?

Âu Dương Hải nói:

- Đệ cảm thấy tỷ quá khả ái!

Nói xong, khẽ nâng tay phải của nàng bàn tay nàng mềm mại vô cùng.

Lý Xuân Hoa bĩu môi nói:

- Huynh càng ngày càng to gan.

Thiếu hay sao?

Lý Xuân Hoa mỉm cười, nói:

- Mong rằng huynh đem đại ân đó để lên muội muội, vĩnh viễn yêu muội muội, được như vậy Xuân Hoa này đã mãn nguyện lắm rồi.

Nàng mỉm cười mà nói nhưng lúc nói đến

Đây cũng thiếu hay sao?

Kỳ thực nàng đâu biết trong lòng Âu Dương Hải đã có một dự định, nên biết rằng hiện giờ chàng yêu Lý Xuân Hoa hơn cả Lý Xuân Hồng. Chàng

biết Lý Xuân Hoa không muốn đoạt tình yêu của tiểu muội, cho nên nàng cự tuyệt tình yêu của mình, không phải là nàng không yêu mình. Nếu lúc này mà mình khuyên giải thêm thì có thể sẽ làm cho Lý Xuân Hoa vĩnh viễn tránh xa mình, để cho mình chuyên tâm yêu một mình Lý Xuân Hồng, cho nên chàng vội chuyển đề tài nói chuyện.

Lý Xuân Hoa thở dài nói:

- Ta nói theo sự thực, vết thương của huynh không phải do ta chữa khỏi.

Âu Dương Hải ngạc nhiên kêu lên:

- Sao? Thế thì ai?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Ta cũng không trông rõ bộ mặt của bà ta, đây thật là một chuyên vô cùng thần bí...

Lý Xuân Hoa hơi ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Lúc huynh lại thô huyết nữa, ta kinh hãi vô cùng, bởi vì trong khi hôn mê, trong miệng huynh máu vẫn rỉ ra, vào lúc đó, ngoài động vang lên tiếng gió nhẹ, ta tưởng là người đàn bà điên, muốn quay người lại thì hông tê dại đi, lập tức bị người đó điểm trúng huyết đạo, cho đến lúc tỉnh lại, ta và huynh ở trong động đá này. Âu Dương Hải nhíu mày hỏi:

- Tỷ tỷ không nhìn thấy mặt người đến cứu đệ ư?

Lý Xuân Hoa lắc đầu, nói:

- Không phải ta tự khoe, với võ công của ta, trong võ lâm ngày nay có thể xem là cao thủ hạng nhất xưa nay chưa có thất bại, nhưng mười mấy ngày nay, ta gặp phải một số kỳ nhân dị sĩ, mới biết võ công của mình hãy còn rất kém cỏi.

Âu Dương Hải cũng nói:

- Đạo võ học mệnh mang như trời bể, không bến không bờ, người cao còn có người cao hơn, ví như võ công của người đàn bà điên, thật kinh người.

Lý Xuân Hoa nói:

- Lúc ta tỉnh lại, chợt nghe bên ngoài động vang lên giọng nói của một phụ nhân. Vết thương của Âu Dương Hải rất nặng, những mạch máu nhỏ khắp cơ thể bị một môn công âm độc, lợi hại làm tổn thương, khí huyết lưu thông ngược, hiện giờ đã được ta ngăn chặn thể chạy ngược của huyết dịch, nhưng muốn chữa khỏi vết thương này phải phí rất nhiều công sức. Lý Xuân Hoa, nếu ngươi tin ta, mỗi đêm vào giờ tý, ta cần hai giờ để chữa trị vết thương này.

Âu Dương Hải càng nghe càng thấy kỳ, bất giác hỏi:

- Người đó là ai? Sao lại biết tên của tỷ? Sau đó thế nào?

Lý Xuân Hoa nói:

- Lúc đó ta nghe xong cảm thấy kinh ngạc, đứng dậy muốn đi ra ngoài động, chợt nghe giọng nói của phụ nhân ấy cất lên:

- Người không nên đi ra, cũng đừng hỏi ta là ai? Ta chỉ hỏi người có tín nhiệm ta không?

Âu Dương Hải nói:

- Sau đó tỷ tỷ tín nhiệm bà ta phải không?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta nghe xong lại ngạc nhiên, trở lại bên cạnh huynh xem xét kỹ lưỡng thương thế trên người huynh, chỉ thấy hơi thở của huynh yếu ớt, hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái mét như người chết, tôi xem một lúc vẫn không nhìn ra huynh trúng loại âm công gì? Đương nhiên không thể nào chữa khỏi vết thương cho huynh, mà phụ nhân đó bạn hay thù không rõ, không thể tin tưởng người đó ngay, trong lúc trù trừ không quyết định, thì giọng nói bên ngoài động cát lên:

- Bây giờ đã đến lúc ta tạm thời ngăn chặn huyết khí đảo lộn của hắc, nếu người trù trừ không quyết định, chỉ có hại chết hắc thôi.

Đôi mắt Lý Xuân Hoa loé lên một tia sáng dịu dàng nói:

- Âu Dương Hải, huynh biết tính mạng của huynh đối với ta quan trọng như thế nào không?

Thế là ta đáp ứng người đó.

Âu Dương Hải khẽ nói:

- Cảm ơn tỷ tỷ, nhưng tính mạng của tỷ tỷ, đệ cũng xem quý hơn bất cứ người nào, không biết tỷ tỷ có thấy rõ tình hình người đó chữa thương cho đệ không?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Không có, người đó thần bí vô cùng, nghe ta đáp ứng, lập tức nói:

- Lý Xuân Hoa, trong hai giờ chữa vết thương cho Âu Dương Hải, bất luận thế nào người cũng không được nhìn trộm, phải rời xa khỏi động ba mươi trượng, nếu người có hành động dòm ngó thì đừng trách ta ra tay hại luôn cả người và mạng của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nói:

- Thế thì tỷ tỷ thật sự không trông rõ người đó rồi.

Lý Xuân Hoa nói:

- Sau đêm đầu huynh được người đó chữa trị, sắc mặt tái mét của huynh dần dần hồng nhuận, hô hấp cũng có hơi, thế là lòng hoài nghi của ta lập tức tiêu tan. Trong ba đêm đều vào giờ tỵ, người đó đến chữa thương cho huynh. Sau cùng khi sắp đi người đó nói:

- Hoàng hôn hôm nay hắc sẽ tỉnh lại, quả nhiên huynh thật sự tỉnh lại.

Âu Dương Hải nghe xong câu chuyện ly kỳ, lông mày nhíu lại...

Chàng ngâm vịnh một hơi chân khí, cảm thấy trong ngực chân khí tràn đầy, tay chân nhẹ nhõm, không giống như lúc bệnh vừa khỏi, sự việc này làm cho Âu Dương Hải nghĩ ngợi rất nhiều.

Lý Xuân Hoa lúc này đang cũng trầm tư suy nghĩ...

Kỳ thực nàng biết phụ nhân đó là ai.

Tuy Lý Xuân Hoa không nhìn thấy khuôn mặt của bà ta, nhưng với giọng nói hiền hoà của bà ta và bóng người mà nàng nhìn thấy, nàng biết người này là Bạch Hoàng Giáo Chủ.

Chuyện này không hiểu là vì sao Bạch Hoàng Giáo Chủ lại mấy lần giúp đỡ mình? Vì sao bà ta cứ ép mình phải thề không được nói chuyện gặp bà ta cho người khác?

Trong hang động im lặng, tĩnh mịch.

Nhưng trong đầu hai người như sóng trào.

Thình lình?

Từ sơn cốc vang lên một tiếng quỷ gào, làm đứt dòng suy nghĩ của hai người.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải đưa mắt nhìn nhau, nhanh chóng nhảy ra ngoài động.

Mặt trời lặn về Tây, ráng chiều bao phủ.

Trong cảnh hoàng hôn, mặt trời dần dần lặn sau đỉnh núi xa.

Ở nơi ngàn vạn núi non trùng điệp.

Trừ tiếng hú vừa rồi, cảnh chiều tối tịch mịch vô cùng. Bỗng Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Ở bên kia.

Lý Xuân Hoa nhìn ngón tay của Âu Dương Hải chỉ ra?

Sườn núi trước mắt xuất hiện một bóng người, hướng về phía đông bắc mà chạy.

Tốc độ chạy của người đó, cực nhanh, trong chớp mắt đã chạy xuống sườn núi.

Âu Dương Hải nói:

- Tỷ tỷ, người đó hiển nhiên là hung thủ, chúng ta truy đuổi xem là người của môn phái nào?

Lý Xuân Hoa gật đầu, hai người truy đuổi theo nhanh như chớp.

Bỗng người trước mặt đã phát hiện phía sau có người đuổi theo, bèn gia tốc độ.

Lý Xuân Hoa kinh ngạc:

- Khinh công của đôi phương cao thật, hình như vượt xa chúng ta.

Âu Dương Hải khẽ mỉm cười:

- Chúng ta đã đuổi hắn thì dù cho hắn đến chân trời góc bể, chúng ta cũng phải đuổi.

Lý Xuân Hoa biết chàng ngựa nghệ, liền mỉm cười, hai người đã vận dụng tốc độ khinh công lên cao nhất.

Ba người đều là cao thủ hiếm có trên giang hồ hiện nay, khinh công nhanh như sấm chớp, gió cứ vùn vụt bên tai.

Thung lũng rộng trong núi bị ba người chạy qua làm cát bụi, lá khô bay mù mịt.

Rồi thung lũng thảo nguyên cũng hết, tiếp đó là đồi núi nhấp nhô.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đuổi qua mấy ngọn núi, bóng người trước mặt biến mất vào màn đêm.

Hai người ngơ ngác, dừng chân đứng lại.

Âu Dương Hải hỏi:

- Tỷ tỷ, người đó đã biến đi mất rồi?

Lý Xuân Hoa phì cười nói:

- Không ngờ chúng ta để cho người vừa rồi mất tích.

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Tỷ tỷ, hình như đệ cảm thấy bất thường.

Lý Xuân Hoa kinh ngạc hỏi:

- Cái gì bất thường?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Rất là kỳ quái, đệ cũng không thể nói ra là điềm bất thường gì.

Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói:

- Chúng ta chỉ lo truy đuổi người này mà lại quên đi tìm nguyên nhân của tiếng hú kia.

Âu Dương Hải nói:

- Tiếng hú đó vang lên rồi lại dừng ngay, hiển nhiên nạn nhân đã bị hạ độc thủ, chúng ta qua đó bắt quá chỉ phát hiện một cái xác đầy máu me mà thôi.

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Huynh nói không sai, nhưng chúng ta cứ chạy mãi thế này, chẳng lẽ?

Câu nói chưa dứt? Từ xa vang lên tiếng, ?Tung, tung?. Tang, tang..?

Trong đêm khuya vắng lặng, bỗng có tiếng đàn vang lên réo rắt. Âu

Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều biến sắc, ngưng thần chú ý lắng nghe.

Âm vận của tiếng đàn tuyệt diệu, êm ái, ai oán, thê lương.

Nhưng lại có một ma lực làm xao xuyên tâm hồn. Đôi mắt Âu Dương Hải bỗng lóe sáng trầm giọng nói:

- Đó là tiếng đàn lạc phách.

Lý Xuân Hoa nói:

- Nói như vậy, người vừa rồi là người của Bạch Hoàng Giáo?

Âu Dương Hải nói:

- Trừ Bạch Hoàng Giáo ra còn có môn phái nào lại tàn độc như vậy đâu!

Với tiếng đàn này, người gảy đàn chính là lục y nữ Đông Phương Ngọc, nữ nhân này là người cơ trí thâm trầm nhất trong Bạch Hoàng Giáo, nàng ta đã xuất hiện ở núi Cửu Cung này thì chắc chắn rằng Bạch Hoàng Giáo có mưu mô gì ở nơi đây.

Lý Xuân Hoa nói:

- Từ khi huynh rời khỏi tông đàn của Thanh Đạo Minh, mấy tháng trở lại đây, Bạch Hoàng Giáo hình như đình chỉ tất cả hành động, trong bọn mình cũng không có ai tiếp xúc qua với Bạch Hoàng Giáo, thật không ngờ lúc này Bạch Hoàng Giáo đã chuyển phương hướng hoạt động sang núi

Cửu Cung, ta nghĩ bọn chúng muốn tiêu diệt cao thủ võ lâm trong thiên hạ đến núi Cửu Cung.

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Tỷ tỷ nói như vậy, khiến đệ chợt nghĩ ra một chuyện.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Là chuyện gì?

Âu Dương Hải nói:

- Sáu tháng trước, đệ ở Bạch Thủy trấn gặp lục y nữ Đông Phương Ngọc, nàng ta từng trả lời đệ một câu hỏi, nói rằng Âm Dương Cốc tức ở giữa ngọn Đông Vân Phong và ngọn Tây Vân Phong của núi Cửu Cung.

Mấy tháng trước, Bạch Hoàng Giáo được chìa khoá Âm Dương từ trong tay đệ, nếu đệ đoán không sai, người của Bạch Hoàng Giáo vì Âm Dương Cốc mà đến.

Lý Xuân Hoa hơi cau mày hỏi:

- Lúc trước huynh đã nói chìa khoá Âm Dương chính là tám thanh tiêu kiếm mà huynh đã tặng cho Vân Trung Nhạc, thế thì Vân Trung Nhạc võ công tuyệt luân tại sao lại bị người cướp đi vật mà ông ta yêu thích? Đây thực là chuyện làm cho người ta khó hiểu!

Âu Dương Hải nói:

- Mấy tháng này tỷ tỷ có phát hiện tung tích của thầy trò Vân Trung Nhạc không?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Không có, ngay cả Cổ Thiên Nhân Viên cũng không có chút tin tức gì. Lúc này, tiếng đàn tuyệt diệu lại vang lên?

Lý Xuân Hoa nói:

- Chúng ta đi xem thử!

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Tiếng đàn lạc phách kỳ ảo quái dị tuy chúng ta nghe được tiếng của nó nhưng lại không thể tìm được chỗ của người gảy đàn bởi vì đây là thủ pháp ? Nhật Nguyệt Lưu Âm ? được tấu lên.

Lý Xuân Hoa nói:

- - ! Quả nhiên âm ba của tiếng đàn, dài ngắn, mạnh yếu, biến đổi luôn luôn.

Âu Dương Hải đột nhiên nói:

- Bây giờ đệ đã đoán ra tiếng đàn phát xuất ngoài ba dặm, nếu không phải là góc đông nam thì là hướng tây bắc, chúng ta chạy đến góc đông nam trước.

Nói xong, hai người triển khai khinh công phóng đi.

Chạy qua một ngọn núi, chợt thấy dưới một chân núi không xa có một toà tự viện cao ngất, trong tự viện đó có bảy ngọn tháp, ngói tía tường đỏ, huy hoàng tráng lệ, giống như cổ lập trong vòng các dãy núi, xung quanh bức tường đó, vây bọc xung quanh là rừng trúc mười phần sum xuê xanh tốt.

Âu Dương Hai và Lý Xuân Hoa thấy vậy đều giật mình. Không ngờ ở nơi thâm sơn cùng cốc này lại có tháp cao hùng vĩ như thế. Xa xa chỉ thấy tháp cao tự viện, xung quanh một màu tối om, bây giờ mới đêm xuống không lâu, tự viện đó có người ở thì nhất định phải có đèn đuốc sáng rực, sao lại tối om thế này?

Hai người đi xuống núi, đi thẳng đến toà cao tháp tự viện đó...

Vừa đi tới gần, chỉ thấy bảy ngọn tháp của toà tự viện này, cái cao nhất có mười hai tầng, thấp nhất là bảy tầng, hùng vĩ vô cùng. Nhưng hình như lâu năm không có người tu bổ, mặt đất xung quanh mọc đầy hoa cỏ dại, hành lang mục nát, vách tường gãy đổ, trông thê lương vô cùng.

Trong đêm tối càng cảm thấy âm u kinh khủng.

Gió nhẹ thổi qua, khiến cho người hơi cảm thấy lạnh.

Đột nhiên....

Âu Dương Hải trông thấy một bóng người chạy như tên bắn vụt một cái đã biến mất.

Chàng ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn kỹ lần nữa.

Đêm tối âm u, làm gì có bóng người nào.

Lý Xuân Hoa hỏi khẽ:

- Huynh có trông thấy bóng người lướt qua không?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Chúng ta đi lên xem thử. Đệ cảm thấy ngọn tháp này đầy đầy những bí mật. Tỷ tỷ, tỷ từ phía Bắc lên tháp, đệ từ phía Nam mà đi, hội hợp ở ngọn tháp cao nhất.

Nói xong, thân hình bay vút như chim ưng...

Hai cú nhảy, Âu Dương Hải đã đến trước ngọn tháp phía nam.

Âu Dương Hải ngược nhìn lên đỉnh, chàng thấy bảy ngọn cao này cấu tạo đặc dị, bảy ngọn tháp cũng liên tiếp với nhau, tháp hai mặt nam bắc có bảy tầng, dần dần cao lên, tháp cao ở giữa đạt đến mười hai tầng.

Âu Dương Hải đảo mắt nhìn phía bắc, thấy Lý Xuân Hoa đã bay qua.

Chàng hít mạnh một hơi chân khí, thân mình bật mạnh như tên rời khỏi dây, bay thẳng lên cao năm sáu trượng.

Lúc bắn mình lên đến tầng bảo tháp thứ tư, chàng vươn tay ấn nhẹ vào tháp, mượn lực đẩy thân hình bay lên cao hơn một trượng.

Vài lần đổi chân khí, chàng đã bay lên mái tháp tầng thứ bảy của ngọn tháp thứ nhất hướng nam.

Âu Dương Hải thở vài hơi. Bất chợt, một tiếng cười lạnh lùng vang lên.

Một luồng kinh phong bay thẳng vào người Âu Dương Hải

Âu Dương Hải lúc này mới đổi một hơi chân khí đan điền, thân hình hẫ hẫ còn chưa di động nửa bước, gót chân chỉ vừa đặt lên góc tháp, sau lưng là khoảng không.

Cho nên, chàng không thể vận chuyển tiếp chiêu, chỉ có cách tránh né.

Kinh phong lạnh thấu xương đã áp sát lên người, chàng không còn chân chờ nữa, mũi chân liền dùng lực thân hình lập tức nhảy sang góc thấp hướng đông.

Nhưng khi ngọn chân của chàng vừa chạm mặt tháp thì một luồng kinh khí ào ạt tạt thẳng đến.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, hai cánh tay quành mạnh, cả thân người lại chuyển sang góc phía tây.

Nhưng vừa lúc chân chạm lên mặt tháp. Hai luồng gió mạnh như sóng trào lại nhanh chóng cuộn đến.

Lúc này trong lòng Âu Dương Hải vừa kinh hãi vừa giận dữ?

Kinh hãi là không biết đối phương nấp ở đâu, mấy lần đánh lén, bức không cho mình một giây để quan sát hình thể xung quanh.

Giận là mấy lần bị đối phương hạ độc thủ đánh lén.

Chàng trông thấy kinh phong ào tới, lông mày dựng ngược, không tránh né nữa, trầm giọng quát một tiếng?

Song chưởng vung ra tiếp chạm chưởng lực của đối phương.

Chát! Hai luồng chưởng lực vừa tiếp chạm xao động không khí, tạo thành gió cuốn.

Thân người của Âu Dương Hải cheo leo trên mái tháp lão đảo vài cái nguy hiểm cực kỳ, nhưng thân mình chàng bỗng xông thẳng lên.

Một giọng cười lạnh lẽo vang lên, nói:

- Hoá ra người là Huyền Võ Đoàn Chủ của Thanh Đạo Minh.

Trong bóng tối ngọn tháp cao vút xuất hiện một bóng người, tay trái nhanh như điện xẹt chộp thẳng vào Âu Dương Hải, đối phương nhận vị trí rất chính xác, vút một cái đã tới nơi.

Âu Dương Hải kinh thẩn, lúc này chàng đã trông thấy bóng người này chính là người mới nãy mình truy đuổi, chàng vung cước né người tránh thể cầm nã của đối phương nói:

- Chúng ta không oán không thù thì bắt tất phải liều mạng.

Người đó khẽ hừ một tiếng nói:

-Nước sông không đục tới nước giếng, chúng ta không oán không thù thế sao ngươi cứ truy đuổi ta?

Soạt một tiếng, người đó vịn chưởng đánh lại.

Hai bên xuất thủ tránh né nhanh như chớp, mà lại chiêu đấu trên mái tháp có độ nghiêng rất lớn, có thể nói là nguy hiểm vạn phần, chỉ hơi sơ hở là có thể trượt chân rơi xuống đất.

Với địa thế của hai người mà nói, chỗ đứng của Âu Dương Hải bất lợi sau hai chiêu giao thủ, Âu Dương Hải đã thấy võ công đối phương rất cao, cho nên không dám khinh thường chút nào.

Chàng trông thấy thế chưởng của đối phương đánh ra kỳ dị không thể tả, vội hít một hơi chân khí xuống bụng, lùi lại phía sau ba thước.

Nhưng đối phương mượn thế xông lên song chưởng liên hoàn phóng ra.

Chưởng ánh loang loáng, kinh phong vù vù...

Chiêu nào chiêu nấy đều nằm vào tử huyết của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải bị sáu chưởng độc địa của đối phương đánh liên tiếp, ép lùi ra đến ngoài rìa mái tháp.

Âu Dương Hải nghiêng rằng, nhân lúc đối phương chưa đổi chiêu... song chưởng cùng giương lên, hai chân bay lên. Liên tiếp tung ra bốn chưởng, đá hai cước, xĩa ra ba chỉ...

Chín chiêu khoái kích này đánh liền một hơi, so với thể công của đối phương còn độc địa hơn.

Âu Dương Hải vòng xoay người, vòng chuyển ra sau lưng đối phương và chiếm luôn ưu thế.

Chợt nghe tiếng tay áo bay phàn phật người đó đã tung mình nhảy xuống tháp.

Âu Dương Hải thất kinh chợt tỉnh ngộ mục đích của đối phương là muốn thoát khỏi sự truy đuổi của mình, chàng trầm giọng quát:

- Các hạ đừng chạy!

Âu Dương Hải khom người phóng nhanh tới, giơ tay ra chụp trúng vào cổ tay trái đối phương.

Đây là chiêu Cầm Long Thủ, nhanh nhẹn tinh thâm vô cùng cho nên người đó bị chụp ngay.

Uyển mạch cổ tay trái của người đó bị chụp, vùng lật người lại, dùng vai huých vào khuỷu tay của Âu Dương Hải.

Lỗi biến thức của hấn vượt hẳn lỗi bình thường trong võ lâm, Âu Dương Hải không ngờ đối phương lại tiến công, chàng cảm thấy khuỷu tay đau nhói, kinh lực nơi tay trái tiêu tan.

Nhưng Âu Dương Hải không muốn để cho hấn chạy khỏi, tay phải lại nhanh chóng vươn ra chụp.

Xoạc một tiếng, Âu Dương Hải chỉ nắm trong tay một ống tay áo của đối phương, còn hấn đã tuột xuống tháp mất.

Trong bóng tối, chỉ thấy người này nhảy vài cái, đã biến mất.

Âu Dương Hải biết đuổi không kịp hấn đứng lặng trên tháp...

Đột nhiên chàng cảm thấy trong ống tay áo mà mình tóm được hình như có dấu một vật, chàng cúi đầu xuống nhìn...

Đây là một sợi dây chuyền bạc, có buộc một tấm ngân bài hình tròn dưới ánh trăng nó phát ra tia sáng trắng yếu ớt, chính diện ngân bài khắc một cái đầu lâu.

Âu Dương Hải mừng thầm, có tấm ngân bài này còn lo gì không tìm ra lai lịch của đối phương, chàng lật mặt sau ra coi, hiện ra mấy chữ đỏ tươi, khắc rằng: ? Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ ?.

Mười hai chữ này làm Âu Dương Hải đứng ngây người ra, chàng lẩm bẫm: ? Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ... ?

Chàng nghĩ không ra mười hai chữ này đại biểu cho cái gì? Nếu nhìn ý chữ mà nói thì là một tổ chức nêu cao chính nghĩa, vì giang hồ võ lâm trừ hại. Nhưng tổ chức này sao chưa nghe nói qua, chẳng nhẽ mới xuất hiện trên giang hồ ư?

Âu Dương Hải trầm nghĩ:

- Lý Xuân Hoa kiến thức rộng rãi, có thể nàng biết tổ chức này...

Chàng nghĩ xong, cất tám ngàn bài vào người hai lần bay nhảy tiếp theo đã đến đỉnh ngọn tháp thứ hai, hai lần bay nhảy đã đến ngọn tháp thứ ba.

Tháp thứ tư chính là ngọn tháp cao nhất trong bảy ngọn tháp.

Âu Dương Hải đang muốn ngẩng đầu lên nhìn mười hai tầng tháp cao này, bỗng có một bóng người từ cửa sổ tầng tháp thứ mười xông ra nhanh chóng phóng tới.

Âu Dương Hải giật mình, nhảy né qua một bên.

Động tác tránh né của chàng cực nhanh, nhưng một luồng chỉ phong âm hàn lại phát tới, một bóng người nhanh như cắt lao bổ xuống chàng, liên tiếp đánh ra ba chiêu.

Âu Dương Hải thấy chiêu thức của người này, trong lòng kinh hãi, bởi vì ba chiêu của đối phương đều hung hãn, mãnh liệt.

Chàng bèn nhảy lùi lại bảy tám bước, không đợi đối phương xuất chiêu, quát to một tiếng giơ tay chụp lấy người đó.

Người này khéo léo lộn người sang một bên.

Người đó lại đánh trả một đòn cầm nã kỳ dị, mãnh liệt chụp vào cổ tay Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải thất kinh, co tay thu chiêu về, phi một cước, tay trái cũng đồng thời phóng ra.

Người đó là một nữ nhân, thấy chiêu này của Âu Dương Hải, kêu lên một tiếng, thân mình khéo léo dạt qua một bên tránh một cú đá, một chiêu của Âu Dương Hải.

Chỉ thấy chiêu ác đấu nhanh như chớp của hai người cũng đủ làm cho người ta kinh hãi!

Đôi mắt Âu Dương Hải quét vào người đó, chàng lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Hoá ra là người thật không ngờ chúng ta lại hội ngộ.

Dưới ánh trăng, đúng là một thiếu nữ mình mặc áo lụa đỏ, mặt mày xinh đẹp, da dẻ trắng ngần, nàng chính là Ngọc Tiêu Lệnh Chủ Lục Thiên Mai của Bạch Hoàng Giáo.

Mặt Lục Thiên Mai như phủ sương, không hề lộ chút tình cảm nào, lạnh như băng.

Bỗng nàng phát ra một giọng cười như gió lạnh, cặp môi anh đào hé mở, phát ra giọng nói lạnh lẽo:

- Mấy tháng không gặp, võ công của người hình như tinh tiến rất nhiều, thật bội phục.

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Hôm nay gặp ngươi, trước tiên ta muốn hỏi ngươi bốn chuyện.

Đôi mắt của Lục Thiên Mai trước sau vẫn nhìn thẳng vào mặt của Âu Dương Hải, nàng nói:

- Người đừng hao hơi phí lời, chuyện mà người muốn hỏi, ta đều không thể trả lời được cho ngươi.

Nói xong nàng xoay người muốn phi thân bay xuống.

Bỗng một tiếng quát to:

- Sát nhân hung thủ, đứng lại cho ta.

Từ tầng tháp cao thứ mười hai, một bóng người bay thẳng xuống, nhanh chóng chặn Lục Thiên Mai lại.

Người này là Lý Xuân Hoa, nhưng lúc này trên mặt nàng lộ vẻ ưu uất, đau thương vô cùng, trong mắt loé lên tia lửa căm hận.

Lý Xuân Hoa vừa bay xuống, năm ngón tay xía vào mạch môn của Lục Thiên Mai.

Lục Thiên Mai khẽ đảo vai, cả một thân hình khéo léo di chuyển ra hai thước trầm giọng nói:

- Lý Thiên Phát không phải do ta giết?

Lý Xuân Mai hình như kích động, phần nộ vô cùng, nàng hét lớn, hữu chưởng biến thế đâm xía tới.

Âu Dương Hải trông thấy vẻ xúc động của Lý Xuân Hoa, trong lúc nhất thời nghĩ không ra điều gì cả.

Lục Thiên Mai biết rõ Lý Xuân Hoa chính là Thanh Đạo Minh minh chủ, không dám xem thường, chân nàng quét nửa vòng tròn, thân người lạng theo tránh khỏi thế đâm của Lý Xuân Hoa.

Tay trái nàng lật lại, ngón tay như lưỡi dao đâm vào hai yếu huyệt ?U môn?, ?Thông cốt? của Lý Xuân Hoa.

Chiêu phản kích này của Lục Thiên Mai thi triển mau lẹ, hiểm độc, quái dị vô cùng.

Lúc này trong thần trí của Lý Xuân Hoa tuy kích động nhưng cũng biết lợi hại, nàng đảo người tránh né.

Lục Thiên Mai cười nhạt, tung người lên song chưởng vung lên đập xuống.

Chưởng thế như gió thu quét lá khô, kinh phong cuốn lên liên miên không dứt.

Lý Xuân Hoa hét một tiếng hữu chưởng rung một cái, một đạo kinh lực ngấm ngấm lao vút vào ngực Lục Thiên Mai.

Lục Thiên Mai cúi người xuống, chưởng của Lý Xuân Hoa bay vút qua người. Tả chưởng của Lục Thiên Mai đập vào huyệt Khí Hải ngay bụng của Lý Xuân Hoa.

Chiêu này ảo diệu vô cùng, làm cho đối phương không thể dự liệu trước được.

Âu Dương Hải bỗng quát lên:

- Lục Thiên Mai xem kiếm!

Phụt, phụt, một luồng kiếm thế dao động.

Lục Thiên Mai cảm thấy toàn bộ yếu huyệt phía sau người hình như bị mấy mươi đạo kiếm quang chụp xuống, nàng trong lúc kinh hãi, không thể thu hồi tả chưởng, lộn người bay ra ba bốn thước.

Soạt, soạt, soạt! Một đạo cầu vòng bắn vọt tới.

Âu Dương Hải nhanh chóng chém ra ba kiếm, xuất thủ ba chiêu kiếm phong ào ạt, đều nhằm đánh toàn thân Lục Thiên Mai.

Lục Thiên Mai bị kiếm chiêu quái dị của Âu Dương Hải bức lùi lại.

Âu Dương Hải xoay người như gió lốc hoành kiếm đâm ra.

Lục Thiên Mai phát tay áo lên song kiếm. Lập tức một luồng kinh lực đánh bật kiếm ra, nhanh như chớp nắm chặt cổ tay cầm kiếm của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải giật mình, vội lùi lại ba bước, kiếm thế bỗng thay đổi, chỉ nghe tiếng kiếm rung động, ánh sáng màu tím loang loáng thế như cuồng phong cuộn lên.

Lúc Âu Dương Hải ở trong chiếc thuyền giữa dòng sông, chàng đã từng nghe Bắc Quốc Tiên Cơ và sư phụ nói chuyện, với một thiếu nữ trẻ trung như Lục Thiên Mai lại có thể làm cho Bắc Quốc Tiên Cơ úy kỵ, hôm nay xem ra Lục Thiên Mai thật sự có võ công hơn người, nhất là các chiêu thức của nàng vô cùng quái dị.

Lục Thiên Mai phát phối tả áo, nhảy vào trong làn kiếm của Âu Dương Hải, tay trái gạt kiếm, tay phải tấn công kẻ địch, trong thoáng chốc, hai người đã giao đấu năm chiêu.

Bất chợt...

Chỉ nghe một tiếng hự khẽ.

Thân hình của Lục Thiên Mai bắn ra như mũi tên...

Mấy giọt máu tươi dính vào mặt Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa muốn truy cản, chợt nghe Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:

- Tỷ tỷ, tỷ đừng truy đuổi, đệ...

Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải buông thông tay kiếm, nàng giật mình vội nói:

- Huynh bị thương ư?

Âu Dương Hải thở dài buồn bã:

- Không ngờ võ công của Lục Thiên Mai lại ghê gớm như vậy, nguyên là vừa rồi nàng ta có thể đả thương cánh tay của đệ, nhưng không hiểu sao nàng ta lại không hạ độc thủ, nàng ta đã nhường đệ nửa chiêu nên đệ cũng tha nàng ta một mạng. Lý Xuân Hoa chăm chú nhìn Âu Dương Hải, bỗng nhiên đôi mắt nàng long lanh những giọt lệ...

Âu Dương Hải tra kiếm vào vỏ khẽ hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?

Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, lao vào người Âu Dương Hải, nghẹn ngào bật khóc.

Âu Dương Hải vốn biết Lý Xuân Hoa tính cách rất cương cường, nếu không phải có sự bi thương to lớn, xưa nay nàng không bao giờ rơi lệ, hai tay Âu Dương Hải cầm lấy vai nàng, hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ phát hiện chuyện gì bất ngờ chẳng?

Lý Xuân Hoa khóc nói:

- Gia gia, gia phụ của ta....

Âu Dương Hải thất kinh hỏi:

- Phụ thân của tỷ, người ở đâu?

Lý Xuân Hoa rơi lệ nói:

- Người? người? thật thê thảm?

Ngón tay nàng chỉ lên tầng tháp mười hai.

Bồng trên tháp cao vang lên tiếng xích sắt?

Lý Xuân Hoa biến sắc, phi thân nhảy lên.

Âu Dương Hải nhảy theo sau?

Lên tới lan can, chỉ thấy bên trong tối om.

Âu Dương Hải bật một mồi lửa chiếu xung quanh phía trong tháp, chàng thấy ngọn tháp cao rộng chừng hai mươi trượng này có một chiếc giường đá, một lão già râu tóc rất dài nằm trên giường đá, quần áo trên người lão rách rưới để lộ da và xương gầy guộc.

Lý Xuân Hoa bỏ đến chiếc giường, khóc lóc kêu:

- Gia gia, gia?

Âu Dương Hải lại gần xem, chàng thấy khuôn mặt tái nhợt của ông lão đó quả có mây phần giống chị em Lý Xuân Hoa, trên người và đôi cánh tay có một sợi dây xích sắt buộc chặt vào chiếc giường đá.

Lúc này đôi mắt lão nhân nhắm nhiên khoé miệng rỉ máu tươi, lão nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hoa, thân mình run rẩy.

Âu Dương Hải vội vọt đến, vận khí đan điền vào hữu chưởng, áp nhanh vào bụng lão nhân, chỗ huyệt ?Khí Hải?.

Lão nhân được chân khí của Âu Dương Hải trợ lực, mí mắt khẽ động mấy cái rồi chợt mở mắt ra, lão nhân hoang mang nhìn Âu Dương Hải, mục quang lập tức lộ vẻ cảm kích.

Lý Xuân Hoa đưa mắt lại trước mắt ông già, kêu lên:

- Gia gia? con là Hoa nhi! Con là Hoa nhi! Gia gia... người còn nhớ con không?... Ông già nghe vậy, đôi mắt vô thần nhìn rất lâu vào mặt Lý Xuân Hoa, chợt trong mắt lão nhân chảy ra vài giọt lệ, toàn thân run rẩy, khoé miệng giật giật, phát ra một âm thanh yếu ớt nói:

- Con?con là Hoa nhi ư? Đây là âm cảnh hay dương gian?

Lý Xuân Hoa trào nước mắt, nhưng nàng biết chút thời gian này sẽ không kéo dài, nàng miễn cưỡng ngăn lại tình cảm đau thương, nói:

- Gia gia, con tìm người khổ quá! Không ngờ đêm nay trong lúc vô ý tìm thấy được gia gia, nhưng gia gia đã bị người ám toán. Lão nhân nghe xong, trên mặt nở nụ cười mừng rỡ nói:

- Ta vui quá, ta quá sung sướng, không ngờ tâm nguyện trong bảy năm lại có thể thực hiện, dù ta có chết cũng được nhắm mắt.

Với mấy câu ngắn ngủi này, đã chứng minh lão bị giam ở đây bảy năm, và trong bảy năm này, lúc nào cũng nhớ con gái của ông.

Ông ngày đêm cầu mong có thể gặp mặt con gái một lần.

Âu Dương Hải vốn hoài nghi Lý Xuân Hoa nhận lầm người, lúc này chàng thấy cảnh tượng thương tâm ấy, liền biết lão nhân này là Lý Gia Đại Viện Chủ danh chấn giang hồ, Lý Thiên Phát.

Âu Dương Hải ngồi xếp bằng ở góc giường, chàng vận huyền công, đem chân khí bản thân nạp vào huyệt Khí Hải của Lý Thiên Phát, chàng biết Lý Thiên Phát có nhiều điều muốn nói với con gái, bất luận thế nào mình cũng phải kéo dài sinh mệnh của lão.

Oai chấn bát hoang Lý Thiên Phát nhận thấy Âu Dương Hải chân khí hùng hậu, lão run run nói:

- Hoa nhi? vị? vị thiếu hiệp này là ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Gia gia, huynh ấy tên gọi là Âu Dương Hải, là?

Âu Dương Hải nói tiếp:

- Bá bá, Xuân Hoa, Xuân Hồng là đồng sư tỷ muội của tiểu đệ.

Lý Thiên Phát lại phun một bùm máu tươi, thân mình run bần bật nói:

- Ta? ta không xong rồi, người? người đừng uống phí chân khí nữa.

Hoa nhi, con và chuyện hôn nhân với Dương Gia, chuyện ấy hãy xoá bỏ, con tự làm chủ. Giọng nói của Lý Thiên Phát mỗi lúc mỗi yếu sau cùng không thể nghe thấy được.

Lý Xuân Hoa vội nói:

- Gia gia, người bị ai hãm hại vậy! Hãy nói, nói mau đi!

Lúc này mắt của Lý Thiên Phát đã khép lại rồi khoé miệng của lão khẽ động đậy, nhưng không phát ra một âm thanh nào.

Lý Xuân Hoa vội nói:

- Có phải là người của Bạch Hoàng Giáo giam gia gia ở đây? Nếu là như vậy thì gia gia hãy biểu hiện bằng sự động đậy cho con biết!

Thân mình Lý Thiên Phát không động, nhưng trong cổ ú ớ một hồi, rồi phát ra tiếng nói:

- Ân oán huyết thù, một lời khó nói hết, vì ta là một trong ? Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ ??, những việc làm khi xưa của ta, chết có báo ứng, con không nên bị thương? bởi vì ta cần rút lương tâm, muốn tiết lộ bí mật tổ chức này, mới bị?.

Hết chương 14

- Xin bạn ghé thăm:
<http://www.maihoatrang.com/tangkinhcac>
để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.
- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:
<http://www.maihoatrang.net>
và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường
- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:
<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>
- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:
<http://thivien.maihoatrang.com>